

هم‌افزایی لیزولید و ریفامپین در مبارزه با جدایه‌های محیطی انتروکوکسی مقاوم به چند دارو

میینا نوری^۱، لیل‌ا فزونی^{۲*}، آتیا آهنی آذری^۲

چکیده

زمینه و هدف: فاضلاب یکی از خطرناک‌ترین و مهم‌ترین منابع انتشار باکتری‌های بیماری‌زاست و تصفیه و تیمار آن‌ها همواره مؤید حذف باکتری‌های بیماری‌زا نیست. انتروکوک‌ها به‌عنوان باکتری‌های بیماری‌زای فرصت‌طلب، سخت‌رشد و عامل عفونت‌های بیمارستانی، پراکندگی محیطی وسیعی دارند که یکی از مسیرهای انتقال آن‌ها به انسان، آب و فاضلاب می‌باشد. افزایش میزان مقاومت آنتی‌بیوتیکی در بین باکتری‌ها نشان دهنده نیاز به بررسی عوامل ضدباکتریایی جدید یا اثرات ترکیبی آن‌هاست. این مطالعه با هدف بررسی اثر ترکیبی لیزولید و ریفامپین در حذف انتروکوک‌های مقاوم به چند آنتی‌بیوتیک در دو پایگاه تصفیه فاضلاب استان گلستان انجام شد.

روش بررسی: گونه‌های انتروکوک از ۸۰ نمونه‌ی حاصل از پایگاه‌های تصفیه فاضلاب در دو شهر استان گلستان (شمال ایران) شامل گرگان و بندرترکمن طی بهمن ۱۳۹۹ تا تیر ۱۴۰۰ جدا شدند. جدایه‌ها بر اساس روش‌های تعداد احتمالی باکتری‌ها، فیلتراسیون، تست‌های میکروبیولوژیک و نهایتاً با استفاده از ردیابی ژن اختصاصی توسط پرایمر ddIE با روش واکنش زنجیره‌ای پلیمرز شناسایی شدند. الگوی مقاومت آنتی‌بیوتیکی با روش کربی بائر و طبق دستورالعمل CLSI-2020 نسبت به شش کلاس آنتی‌بیوتیکی انجام شد. تعیین حداقل غلظت لیزولید در حالت منفرد و در ترکیب با ریفامپین با روش میکرودايلوشن برات انجام شد.

یافته‌ها: پس از بررسی فنوتیپی و تشخیص مولکولی (PCR) نمونه‌های فاضلاب خام و تیمار شده، در ۴۰٪ نمونه‌های فاضلاب (۳۲ نمونه) گونه‌های انتروکوک شناسایی گردیدند. تراسایکلین کم‌اثرترین آنتی‌بیوتیک گزارش شد؛ به طوری که حدود ۱۰۰ درصد جدایه‌های انتروکوکوس‌فکالیس و انتروکوکوس‌فاسیوم به آن مقاومت نشان دادند. فراوانی انتروکوکوس‌فکالیس مقاوم به لیزولید ۱۱٪ تایید شد. در مجموع، ۲۰ جدایه انتروکوکسی (۶۲/۵٪) دارای مقاومت چندگانه بودند. حداقل غلظت مهار لیزولید و ریفامپین که رشد ۹۰٪ جدایه‌ها را مهار کرد (MIC₉₀) ۱ میکروگرم بر میلی‌لیتر و ۴ برابر کمتر از فرم منفرد لیزولید (۴ میکروگرم بر میلی‌لیتر = MIC₉₀) بود. ضمن این که هیچ یک از جدایه‌های انتروکوکسی به ترکیب لیزولید/ریفامپین مقاومتی نشان ندادند (P=۰/۰۰۱). نتیجه‌گیری: نتایج حاصل از این تحقیق، حضور انتروکوکسی‌های مقاوم به نکومایسین و سایر آنتی‌بیوتیک‌ها را در تصفیه‌خانه فاضلاب تایید نمود. اثر مطلوب ترکیب لیزولید و ریفامپین در مهار کامل جدایه‌های انتروکوکسی مقاوم به چند دارو، دلالت بر هم‌افزایی آن‌ها داشت.

واژه‌های کلیدی: انتروکوک، فاضلاب، مقاومت دارویی، لیزولید، ریفامپین

دریافت مقاله: ۱۴۰۱/۲/۱۶

پذیرش مقاله: ۱۴۰۱/۶/۳۱

* نویسنده مسئول:

لیلا فزونی؛

واحد گرگان دانشگاه آزاد اسلامی گرگان

Email :

leila.fozouni@au.ac.ir

مقدمه

فاضلاب تقریباً ۹۹/۹ درصد آب و حدود یک‌دهم درصد مواد جامد دارد. بوی بد فاضلاب اغلب به علت مواد آلی موجود در آن است که قابلیت تجزیه توسط میکروارگانیسم‌ها را دارد (۱). فاضلاب‌های شهری می‌توانند حاوی آلودگی‌های میکروبی و شیمیایی باشند؛ به طوری که ناقل بسیاری از میکروب‌های بیماری‌زا (باکتری، ویروس، قارچ، انگل) بوده و برای بهداشت عمومی مشکلات زیادی به وجود می‌آورند. از این رو سازمان بهداشت جهانی، در همکاری با سازمان غذا و دارو و برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد دستورالعمل‌هایی را برای ایمن‌سازی فاضلاب‌ها نوشته‌اند (۲ و ۳).

اگرچه مهم‌ترین شاخص آلودگی فاضلاب‌ها، کلی‌فرم‌ها هستند، لیکن انتروکوک‌های مدفوعی از جمله انتروکوکوس فکالیس و انتروکوکوس فاسیوم از دیگر باکتری‌های مهم آلوده‌کننده‌ی آب و فاضلاب می‌باشند (۴). انتروکوک‌ها کوکسی‌های بی‌هوازی اختیاری گرم مثبت در زنجیره‌های کوتاه و متوسط هستند که درمان عفونت‌ها را در شرایط بیمارستانی دشوار می‌کنند. آن‌ها یکی از علل شایع عفونت‌های ادراری، باکتری می و اندوکاردیت عفونی هستند و به ندرت باعث عفونت‌های داخل شکمی و مننژیت می‌شوند؛ به علاوه دارای مقاومت ذاتی به بسیاری از آنتی‌بیوتیک‌ها بوده و توانایی فراگیری مکانیسم‌های جدید مقاومت شامل طیف گسترده‌ای از آنتی‌بیوتیک‌های گروه بتالاکتام (مانند سفالوسپورین‌ها)، آمینوگلیکوزیدها، لینکوزامیدها و گلیکوپپتیدها دارند و بر اساس گزارش‌ها، مقاومت دارویی این سویه‌ها در حال افزایش است (۵ و ۶)؛ به طوری که انتروکوک‌های مقاوم به آنتی‌بیوتیک در پساب تصفیه‌خانه‌های فاضلاب (۷)، در فاضلاب‌های بیمارستان، درون‌ریزهای خام شهرداری (۸ و ۹) و در آب‌های سطحی یافت می‌شوند (۱۰-۱۳). گزارش‌های مبنی بر افزایش مقاومت آنتی‌بیوتیکی در انتروکوک‌ها نشان می‌دهد که در دو دهه گذشته، سویه‌های انتروکوکی مقاوم به ونکوماپسین (VRE) در بیماران افزایش یافته‌اند. در تحقیقات انجام شده، حضور انتروکوک‌های با مقاومت بالا به ونکوماپسین و مقاوم به چند دارو در پایگاه‌های تصفیه فاضلاب تایید شده است (۶ و ۷). بنابراین برای کنترل عفونت‌های ناشی از این باکتری‌ها، توجه محققان به آنتی‌بیوتیک‌های موثرتر و نیز درمان‌های ترکیبی با توان هم‌افزایی جلب شده است. به عنوان مثال در پژوهشی، درمان‌های ترکیبی ضدباکتریایی با اثر هم‌افزایی از جمله ریفاپین‌ها با آگرازولیدینون‌ها موثرتر از درمان

مونوترایی گزارش شده است (۱۴). ریفاپین از جمله آنتی‌بیوتیک‌هایی است که به زیر واحد β آنزیم RNA پلیمرز وابسته به DNA متصل شده و از تشکیل پیوندهای فسفودی‌استر در طی شروع الگوبرداری جلوگیری می‌کند و لینزولید یک آنتی‌بیوتیک آگرازولیدینونی است که از سنتز پروتئین باکتریایی و طولیل شدن زنجیره‌های پپتیدی از طریق اتصال به rRNA ریبوزومی جلوگیری می‌کند و بر علیه بسیاری از باکتری‌های گرم مثبت از جمله استافیلوکوکوس/ورئوس مقاوم به متی‌سیلین، استافیلوکوک‌های کوگولاز منفی مقاوم به متی‌سیلین و استافیلوکوکوس/ورئوس مقاوم به ونکوماپسین موثر است (۱۵ و ۱۶).

هدف از این تحقیق علاوه بر تجزیه و تحلیل فراوانی مقاومت دارویی انتروکوک‌های جدا شده از فاضلاب، ارزیابی نقش آب و فاضلاب به عنوان منبع انتشار این باکتری‌های مقاوم به آنتی‌بیوتیک، تعیین نسبت گونه‌های انتروکوک در فاضلاب به عنوان منبع انتشار و همچنین مطالعه‌ی فنوتیپ‌های مقاومت آنتی‌بیوتیکی در جدایه‌ها و تاثیر ضدباکتریایی ترکیب دارویی لینزولید و ریفاپین بر این سویه‌ها بوده است.

روش بررسی

• نمونه برداری

در این مطالعه‌ی مقطعی-توصیفی، ۸۰ نمونه طی بهمن ۹۹ تا تیر ۱۴۰۰ از دو پایگاه تصفیه فاضلاب واقع در استان گلستان شامل: گرگان و بندرترکمن قبل از تصفیه (پساب خام) و بعد از تصفیه جمع‌آوری شد. به دلیل اعمال بیشتر دقت مطالعه، نمونه‌گیری از هر تصفیه‌خانه دو بار انجام شد. در هر روز ۵ نمونه از عمق ۷۰-۵۰ سانتی متری فاضلاب با بطری‌های استریل با حجم ۲۵۰ سی‌سی جمع‌آوری و به فلاسک‌های یک لیتری منتقل و در مجاورت یخ به آزمایشگاه میکروبیولوژی دانشگاه آزاد اسلامی واحد گرگان ارسال شده و در عرض کمتر از ۳ ساعت مورد بررسی قرار گرفتند. تحلیل‌های فیزیک و شیمیایی شامل اندازه‌گیری مقدار اکسیژن محلول، pH، کدورت و دما توسط دستگاه‌های پرتابل کالیبره در محل نمونه‌برداری و به جهت قیاس و برقراری تعادل بین نمونه‌های منتخب انجام شد.

• جداسازی و شناسایی سویه‌های انتروکوکی

در ابتدا فیلتراسیون حجم‌های مناسب از آب انجام شد و فیلترها بر

شناسایی و تایید شدند.

• بررسی کمی و کیفی آب

آزمایش تعداد احتمالی باکتری‌ها (MPN: Most Probable Number) از آب نیز مطابق استانداردهای موجود انجام شد (۱۸). برای این منظور از نمونه‌های آب در هر لوله ۱۰ سی‌سی محیط کشت نوترینت براث ریخته سپس به سه لوله اول ۱ سی‌سی، به سه لوله دوم ۰/۱ سی‌سی و به سه لوله سوم ۰/۰۱ سی‌سی نمونه تلقیح شد و پس از ۲۴-۴۸ ساعت انکوباسیون در ۳۷ درجه سانتی‌گراد نتایج آن ثبت و گزارش گردید. در مراحل تاییدی و تکمیلی نمونه از لوله‌های مثبت مرحله احتمالی در محیط‌های کشت تاییدی آزید آگار و بایلاسکولین آگار کشت داده شدند. این محیط‌ها به مدت ۲۴ ساعت در دمای ۳۵ درجه سانتی‌گراد گرم‌خانه‌گذاری شده در نهایت آزمون‌های تاییدی و افتراقی گونه‌های انتروکوکوسی شامل کاتالاز، تحمل نمک، رشد در محیط قلیایی، تحمل دماهای ۱۰، ۴۵ و ۶۰ درجه سانتی‌گراد و تست‌های تخمیر قند جهت تولید اسید به مرحله اجرا در آمد.

• تعیین حساسیت دارویی

در روش انتشار دیسک (کربی-بائر) ابتدا از جدایه‌های انتروکوکی تایید شده، کشت ۲۴ ساعته تهیه شد. از غلظت برابر نیم مک‌فارلند باکتری‌ها بر روی محیط کشت مولر هیتون آگار کشت یکنواخت و دیسک‌گذاری انجام شد. برای انجام این تست از دیسک‌های لینزولید (LZD10، ماست، انگلیس)، ایمی‌پنم (IPM10)، تتراسایکلین (TE30)، ریفامپین (RA30)، ونکومایسین (V30) و لووفلوکسازین (Lev5) خریداری شده از شرکت پادتن طب ایران استفاده شد. پس از انکوباسیون محیط‌ها به مدت ۱۸-۱۶ ساعت در حرارت ۳۷ درجه سانتی‌گراد، هاله‌ی عدم‌رشد اطراف هریک از دیسک‌ها اندازه‌گیری شد و با توجه به جدول استاندارد CLSI-M100 به سه دسته‌ی مقاوم، نیمه‌حساس و حساس دسته‌بندی شدند (۱۹)، از انتروکوکوس فکالیس ATCC 10541 به‌عنوان سویه کنترل در تعیین حساسیت دارویی استفاده شد.

• تعیین حداقل غلظت مهارکنندگی لینزولید و ریفامپین

به‌منظور تعیین حداقل غلظت مهارکنندگی (MIC) لینزولید به‌تنهایی و در ترکیب با ریفامپین از روش میکرودايلوشن براث استفاده شد. جهت تهیه سوسپانسیون دارویی، مقادیر لازم از پودر آنتی‌بیوتیک‌های لینزولید و ریفامپین (سیگما-آلدريج، آمریکا) به ترتیب به حلال آب و متانول اضافه

روی محیط کشت/انتروکوکوس آگار (مرک، آلمان) گذاشته و در ۳۷ درجه سانتی‌گراد انکوبه شدند. سپس به‌منظور غنی‌سازی و جداسازی انتخابی انتروکوک‌ها، هر نمونه پساب در محیط‌های BHI براث و سدیم آزید براث (مرک، آلمان) تلقیح شد و پس از ۲ ساعت گرماگذاری در انکوباتور ۳۷ درجه سانتی‌گراد، در محیط بلاد آگار حاوی ۵٪ خون گوسفند کشت داده شد و به مدت ۲۴ ساعت در دمای ۳۷ درجه در جار حاوی ۵٪ CO₂ گرماگذاری شد. جنس انتروکوکی براساس تست‌های فنوتیپی میکروبیولوژیک از جمله رنگ‌آمیزی گرم، کاتالاز، حساسیت به SXT، رشد بر روی سدیم آزید آگار، رشد در محلول کلرید سدیم ۶/۵٪، هیدرولیز هیپورات سدیم، متیل رد، وژرپرسکوئر، اندول، سیترات تعیین هویت شد (۱۳) و جهت تایید نهایی، پس از استخراج ژنوم باکتری از نمونه‌های مثبت با استفاده از روش جوشاندن، واکنش زنجیره‌ای پلیمرز (PCR) با استفاده از پرایمرهای پیش‌رونده و پس‌رونده (۱۷) به ترتیب: 3'-CACCTGAAGAAACAGGC-5' و 5'-ATGGCTACTTCAATTCACG-3' برای تکثیر ژن ddIE (ژن اختصاصی انتروکوک) استفاده شد. ژن ddl، دی-آلانی-دی-آلانی لیگاز که آنزیم ضروری برای بیوسنتز پپتیدوگلیکان است را کد می‌کند. واکنش PCR در حجم نهایی ۲۵ میکرولیتر شامل ۱ میکرولیتر از نمونه DNA، ۱ میکرولیتر از هر یک از پرایمرهای پیش‌رونده و پس‌رونده، ۱۲ میکرولیتر 2x Master mix (حاوی ۲۰ نانومول dNTP و ۱/۵ نانومول کلرید منیزیم) ساخت کمپانی آمپلیکون، کشور دانمارک و ۱۱ میکرولیتر آب مقطر انجام شد. برنامه زمانی واکنش زنجیره پلی‌مراز در دستگاه ترموسایکلر (اپندورف، آلمان) با شرایط دمایی دناتوراسیون اولیه در ۹۴ درجه سانتی‌گراد به مدت ۱ دقیقه، در ادامه ۳۵ چرخه شامل دناتوراسیون در ۹۴ درجه سانتی‌گراد به مدت ۱ دقیقه، واسرشت پرایمرها در ۵۵ درجه سانتی‌گراد به مدت ۱ دقیقه، طول‌سازی اولیه ۷۲ درجه سانتی‌گراد به مدت ۱ دقیقه و سپس طول‌سازی ثانویه در ۷۲ درجه سانتی‌گراد به مدت ۵ دقیقه صورت گرفت و محصول PCR بر روی ژل آگارز ۱/۵ درصد الکتروفورز شد. سویه استاندارد/انتروکوکوس فکالیس ATCC 29212 به‌عنوان کنترل مثبت و میکروتیوب حاوی مواد واکنش به غیر از DNA به‌عنوان کنترل منفی در نظر گرفته شدند. گونه‌های انتروکوکی با تست هیدرولیز قندهای لاکتوز-اینوزیتول-گلوکز-مالتوز-مانیتول-مانوز-ریبوز-سوربیتول و سوکروز

گردیدند. غلظت اولیه آنتی‌بیوتیک لینزولید در حالت منفرد به میزان ۱۰۰ میکرولیتر و در فرم ترکیبی به نسبت ۵۰-۵۰ با ری‌فامپین (با حجم نهایی ۱۰۰ میکرولیتر) به میکروپلیت ۹۶ خانه‌ای الیزا حاوی محیط کشت مولر هیتون برات با ۲ درصد نمک (مرک، آلمان) تلقیح شد. عمل رقیق‌سازی استوک‌های دارویی برای حصول رقت‌های ۶۴-۱/۲۵ میکروگرم بر میلی‌لیتر انجام شد. چاهک‌های حاوی استوک دارو و سوسپانسیون باکتری به ترتیب کنترل منفی و کنترل مثبت در نظر گرفته شد. پس از تلقیح سوسپانسیون باکتری با غلظت $10^8 \times 1/5$ واحد تشکیل‌دهنده‌ی کلنی، میکروپلیت‌ها یک شبانه‌روز در دمای ۳۷ درجه سانتی‌گراد انکوبه گردیدند. حداقل غلظت دارویی ضدباکتریایی که به میزان ۹۰٪ مانع از رشد باکتری در مقایسه با چاهک کنترل مثبت شده باشد به‌عنوان MIC₉₀ تلقی شد. گزارش MIC بر مبنای بررسی چشمی با ذره‌بین و جذب در ۶۳۰ نانومتر در الیزا ریدر (بیوتک، آلمان) انجام گردید و با جداول استاندارد CLSI-M100 تطبیق داده شد (۱۹).

• تحلیل داده‌ها

پس از حصول نتایج مرتبط با آلودگی فاضلاب‌های در دست بررسی و شناسایی گونه‌های انتروکوکوسی ایزوله شده با ارزیابی مقاومت آنتی‌بیوتیکی آن‌ها و ثبت گونه‌های مقاوم به آنتی‌بیوتیک، یافته‌ها در

قالب جداول فراوانی نمودار و شاخص‌های عددی ارائه گردید. کلیه اعداد با استفاده از نرم‌افزار SPSS با استفاده از میانگین‌های توصیفی و انحراف معیار و همچنین با آزمون‌های آماری آنالیز واریانس تجزیه و تحلیل گردید. پارامترهای کمی بین گروه‌ها با استفاده از تست T مقایسه گردید. نمودارها با نرم‌افزار Excel 2010 رسم شدند و نتایج در سطح معنی‌دار $p < 0/01$ بررسی شد.

یافته‌ها

• نتایج ارزیابی نمونه‌های فاضلاب قبل و بعد از تصفیه از دو ایستگاه

مورد مطالعه

پس از بررسی فنوتیپی و تشخیص مولکولی (PCR) از ۸۰ نمونه فاضلاب خام و تیمار شده، در ۳۲ نمونه (۴۰٪) رشد گونه‌های انتروکوکوسی مثبت ارزیابی گردید. حضور قطعات ۶۹۰ جفت بازی در مقایسه با DNA مارکر دال بر محرز بودن جدایه‌ها در حد جنس/انتروکوکوس بود (شکل ۱). از مجموع جدایه‌های انتروکوکوسی از فاضلاب، بیشترین و کمترین فراوانی به ترتیب متعلق به انتروکوکوس فکالیس ۲۸ (۸۷/۵٪) و انتروکوکوس فاسیوم ۴ (۱۲/۵٪) بوده است که از هر دو مرکز گرگان و بندر ترکمن جداسازی شد.

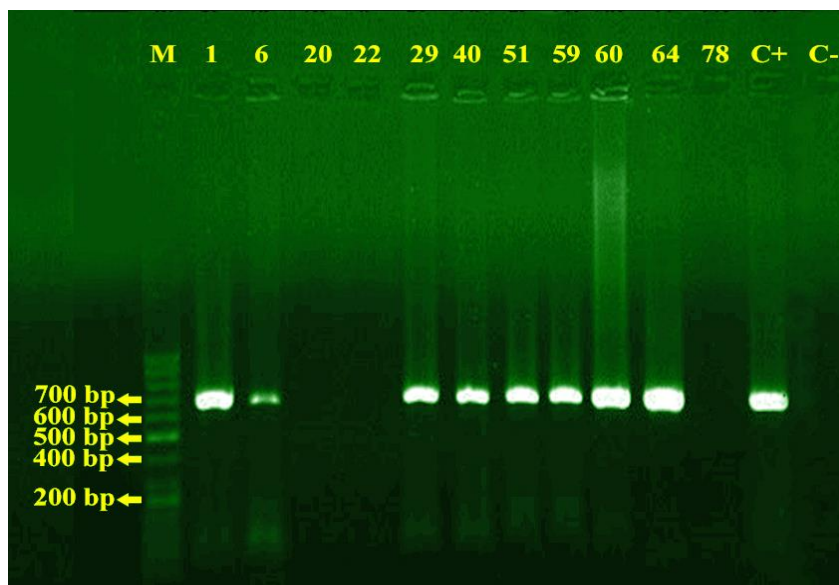
جدول ۱: شمارش گونه‌های انتروکوکوسی جدا شده از فاضلاب به روش MPN

MPN (۱۰۰ سی سی) / شماره نمونه	۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸
انتروکوکوس فکالیس	۲	۲	۲	۱	۲	۲	۱	۲
انتروکوکوس فاسیوم	۲	۰	۰	۰	۲	۰	۰	۰

• نتایج ارزیابی تعیین حساسیت دارویی

بیشترین مقاومت آنتی‌بیوتیکی را جدایه‌های انتروکوکوس فکالیس به آنتی‌بیوتیک تتراسایکلین ۲۸ (۱۰۰٪) و بیشترین حساسیت را نسبت به آنتی‌بیوتیک لینزولید ۲۵ (۸۹/۳٪) نشان دادند (P-Value=۰/۲۵۸). جدایه‌های انتروکوکوس فاسیوم با نرخ ۱۰۰٪ مقاومت به آنتی‌بیوتیک‌های تتراسایکلین و ایمپنم و با میزان ۱۰۰٪ و ۶۵٪ به ترتیب به آنتی‌بیوتیک لینزولید و ونکومایسین حساسیت نشان دادند (P-Value=۰/۳۴۹، جدول ۲). در مجموع، ۲۰ جدایه انتروکوکوسی (۶۲/۵٪) دارای مقاومت چندگانه بوده و ۱۲ جدایه (۳۷/۵٪) به کمتر از سه کلاس آنتی‌بیوتیکی مقاوم بودند.

نتایج شمارش با استفاده از متد MPN برای ۲۸ سویه انتروکوکوس فکالیس در نمونه‌های پساب نیز دلالت بر آلودگی داشته است (جدول ۱). این گونه‌ی انتروکوکوسی در ۱۹ مورد (۶۷/۹٪) از نمونه‌های پساب خام قبل از فرایند تصفیه و در ۹ مورد دیگر (۳۲/۱٪)، از پساب تصفیه‌شده‌ی حوضچه‌های انتهایی تصفیه‌خانه‌ها، ایزوله گردیدند. بر اساس نوع پساب نمونه‌برداری شده از مراکز اخذ نمونه‌گیری شده نتیجه‌گیری می‌شود که انتروکوکوس فکالیس در تمامی نمونه‌های خام و تصفیه‌شده جدا گردیده است. بدین ترتیب پساب‌های خام نیز در هر دو مرکز، آلودگی انتروکوکوسی بیشتری در مقایسه با پساب تصفیه‌شده داشته است.

شکل ۱: تکثیر ژن *ddlE* جنس *انتروکوکوس*؛ به ترتیب از چپ به راست: مارکر ۱۰۰ bp، نمونه‌های مثبت واجد ژن اختصاصی: ۶۴، ۶۰، ۵۹، ۵۱، ۴۰، ۲۹، ۶، ۱؛ C+ و C-: کنترل مثبت و کنترل منفی

جدول ۲: الگوی مقاومت آنتی‌بیوتیکی جدایه‌های *انتروکوکوسی* پس‌اب دو مرکز بررسی شده

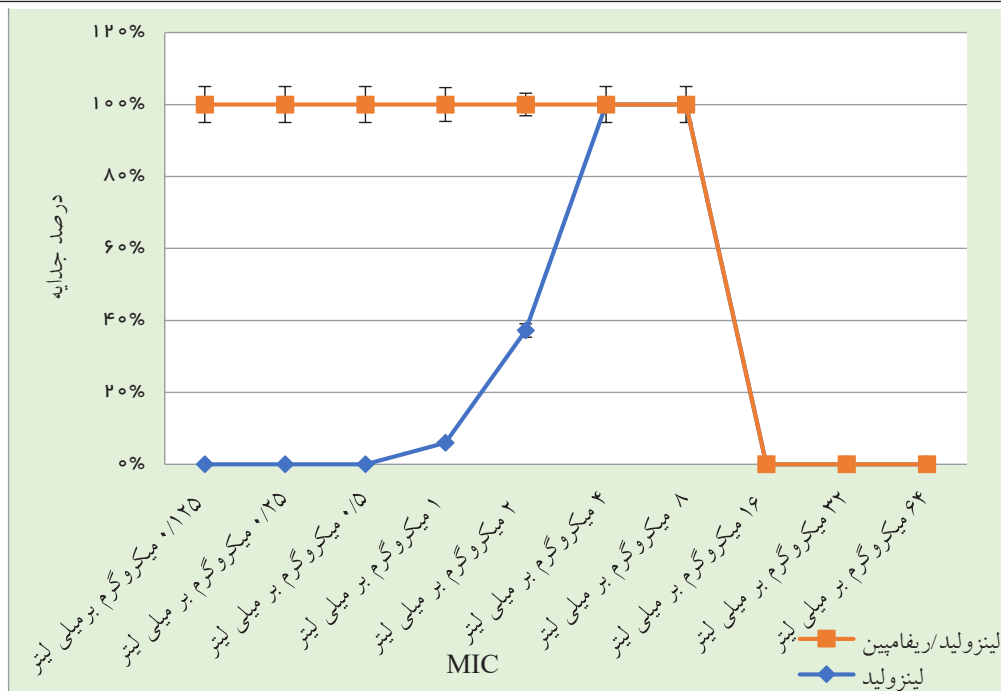
حساسیت / مقاومت انتروکوکوها (درصد)			آنتی‌بیوتیک‌های مورد بررسی							شماره	انتروکوکوها	نمونه فاضلاب
R	I	S	V	RA	LEV	TE	IPM	LZD				
۸۹/۳۰	۰	۱۰/۷۰	R	R	S	R	R	R	انتروکوکوس فکالیس	۱	گرگان (خام)	
۳۳/۷۰	۲۱/۳۰	۴۵/۰۰	S	S	S	R	R	S	انتروکوکوس فاسیوم	۲	گرگان (خام)	
۳۰/۷۸	۰	۲۱/۷۰	R	R	S	R	R	S	انتروکوکوس فکالیس	۳	گرگان (تصفیه)	
۷۵/۱۰	۶۰/۱۵	۲۹/۱۰	I	I	S	S	R	S	انتروکوکوس فاسیوم	۴	گرگان (تصفیه)	
۵۸	۰	۴۲	S	R	S	R	R	R	انتروکوکوس فکالیس	۵	بندر ترکمن (خام)	
۱۰	۰	۹۰	S	R	S	S	S	S	انتروکوکوس فاسیوم	۶	بندر ترکمن (خام)	
۹۰	۰	۱۰	R	R	R	R	R	S	انتروکوکوس فکالیس	۷	بندر ترکمن (تصفیه)	
۹۵	۰	۵	R	R	R	R	R	S	انتروکوکوس فاسیوم	۸	بندر ترکمن (تصفیه)	
			۶۵	۵۷	۸۱	۲۰	۵۰	۸۷/۵۰	S			
			۲	۷	۰	۹	۰	۰	I		پتانسیل بازدارندگی آنتی‌بیوتیکی (درصد)	
			۳۳	۱۸	۱۹	۷۱	۵۰	۱۲/۵۰	R			

بر علیه جدایه‌های *انتروکوکوسی* در غلظت‌های ۲ و ۴ میکروگرم بر میلی‌لیتر با فراوانی ۳۷/۵٪ بوده است. در حالی که در فرم ترکیبی لینزولید/ریفامپین در غلظت ۱ میکروگرم بر میلی‌لیتر با فراوانی ۳۷/۵ درصد بیشترین اثر مهاري بر روی جدایه‌های *انتروکوکوسی* مشاهده شد. ضمن این که هیچ‌یک از جدایه‌های *انتروکوکوسی* به ترکیب لینزولید/ریفامپین مقاومتی نشان ندادند.

S: حساس، R: مقاوم، I: حد وسط، LZD: لینزولید، IPM: ایمپنم، TE، تتراسایکلین، LEV: لوفلوکسازین، RA: ریفامپین، V: ونکومايسين

• نتایج حداقل غلظت مهاري لینزولید به تنهایی و در ترکیب با ریفامپین

پراکنندگی معیار MIC لینزولید به تنهایی نشان داد که بیشترین اثر مهاري

شکل ۲: توزیع فراوانی حداقل غلظت مهار ترکیب لیزولید/ ریفامپین و لیزولید به تنهایی بر جدایه‌های انتروکوک

منفرد لیزولید (میکروگرم بر میلی لیتر $MIC_{90}=4$) بود. همان‌طور که در شکل ۲ مشاهده می‌شود، در فرم ترکیبی لیزولید/ ریفامپین میزان حداقل غلظت مهار در مقایسه با فرم منفرد کاهش داشته که نشان‌دهنده‌ی هم‌افزایی این دو آنتی‌بیوتیک بوده است.

تعیین حداقل غلظت مهارکنندگی لیزولید نشان داد که ۱۲/۵٪ سویه‌ها به لیزولید ($MIC \geq 8 \mu g/\mu l$) و ۱۸٪ به ریفامپین ($MIC \geq 4 \mu g/\mu l$) مقاومت داشته‌اند. حداقل غلظت مهارکنندگی لیزولید و ریفامپین که رشد ۹۰٪ جدایه‌ها را مهار کرد (MIC_{90}) ۱ میکروگرم بر میلی لیتر بود که ۴ برابر کمتر از فرم

جدول ۳: تاثیر و مقایسه اثر ضدباکتریایی لیزولید به تنهایی و در ترکیب با ریفامپین بر رشد جدایه‌های انتروکوک

P-Value	F	میانگین \pm انحراف معیار	عوامل ضدباکتریایی / جدایه‌های انتروکوک
۰/۰۲	۱/۰۲	۲/۰۰ \pm ۱۶	انتروکوکوس فکالیس
	۱/۸۷	۳/۹۰ \pm ۸	انتروکوکوس فاسیوم
۰/۰۰۱	۲/۳۸	۰/۵۰ \pm ۴	انتروکوکوس فکالیس
	۲/۸۶	۰/۰۰ \pm ۲	انتروکوکوس فاسیوم

عفونت‌های بیمارستانی، باکتری‌می و اندوکاردیت مرتبط با بیمارستان رتبه‌ی دوم را دارند. انتروکوک‌ها سومین علت شایع اندوکاردیت اکتسابی از جامعه در آمریکای شمالی، بعد از استافیلوکوکوس اورئوس و استرپتوکوکوس ویریدانس می‌باشند (۲۰). در بین گونه‌های مطرح انتروکوک، انتروکوکوس فکالیس در ایجاد عفونت‌های انتروکوک‌نقش پررنگ‌تری دارد. لیکن انتروکوکوس فاسیوم توانایی بالایی در کسب انواع ژن‌های مقاومت آنتی‌بیوتیکی داشته و مقاومت محیطی بیشتری دارد. در پژوهش‌های مختلف انجام شده در اغلب مناطق دنیا، شیوع و فراوانی انتروکوکوس فکالیس بیشتر از انتروکوکوس فاسیوم بوده است (۲۱). در مطالعه‌ی حاضر از مجموع ۳۲ (۴۰٪) سویه‌های انتروکوک‌شناسایی شده،

میانگین و انحراف معیار فرم ترکیبی لیزولید و ریفامپین بیان می‌نماید که مجموع اثر این دو آنتی‌بیوتیک در مهار جدایه‌های انتروکوک‌نقش موثر بوده است و تفاوت معنی‌داری در میزان قدرت مهار فرم ترکیبی نسبت به فرم منفرد لیزولید دیده شد ($P=0/001$ ، جدول ۳).

بحث

وجود فاکتورهای بیماری‌زایی مختلف و مقاومت آنتی‌بیوتیکی انتروکوک‌ها از جمله عوامل مهم مخاطره‌آمیز برای سلامت انسان‌ها می‌باشد که اهمیت بررسی این باکتری‌ها را افزایش می‌دهد. انتروکوک‌ها پس از استافیلوکوک‌ها، در ایجاد

انتروکوکوس فکالیس با نرخ ۸۷/۵ درصد فراوان ترین گونه‌ی انتروکوکی گزارش شد. نتایج مطالعات بسیاری نشان دهنده‌ی فراوانی گونه‌های انتروکوکوس فکالیس نسبت به سایر گونه‌های جدا شده از فاضلاب است. در مطالعه‌ی انجام شده توسط عنایتی مقدم و همکاران در سال ۲۰۲۰ از مجموع جدایه‌های نمونه فاضلاب خام و تصفیه شده، انتروکوکوس فکالیس با فراوانی ۷۰/۶ درصد بیشترین نرخ را در مقایسه با جدایه‌های انتروکوکوس فاسیوم و انتروکوکوس اسینی نشان داد (۷). مطالعات انجام شده در آفریقای جنوبی در سال‌های ۲۰۱۵ (۲۲) و ۲۰۲۱ (۲۳) و در کانادا در سال ۲۰۲۰ (۲۴) نیز بیشترین جدایه انتروکوکی را انتروکوکوس فکالیس گزارش کردند.

گزارش‌هایی مغایر با نتایج مطالعات فوق از نظر نوع سویه غالب نیز وجود دارد. نتایج مطالعه محققان ایرانی در سال ۱۳۹۶ نشان داد که از مجموع ۸۴ جدایه انتروکوکی از سبزی خشک، انتروکوکوس فاسیوم با نرخ ۶۱ (۷۲/۶٪) فراوان ترین گونه در مقایسه با گونه‌های جدا شده: انتروکوکوس دورانس، انتروکوکوس فکالیس و انتروکوکوس اوپوم بوده است (۲۵). نتایج مطالعه‌ای در سال ۲۰۰۲ در سوئد نیز حاکی از فراوانی بیشتر انتروکوکوس فاسیوم (۶۹٪) در فاضلاب‌های بیمارستانی بوده است (۸). در هر حال فاضلاب‌ها به‌عنوان مهم‌ترین منابع ورود این باکتری‌های پاتوژن و انتقال مقاومت‌های آنتی‌بیوتیکی به محیط‌های آبی ثبت شده‌اند و فرایندهای متداول تصفیه‌ی فاضلاب نمی‌توانند این میکروآلاینده‌ها و باکتری‌های مقاوم به آنتی‌بیوتیک‌ها را حذف کند که قطعاً پژوهش‌های منظم و دوره‌ای حساسیت آنتی‌بیوتیکی جدایه‌های میکروبی و بررسی الگوی مقاومت آنتی‌بیوتیکی می‌تواند در انتخاب یک داروی مناسب و موثر جهت درمان بیماری‌ها و کنترل اشاعه‌ی این پاتوژن‌ها موثر باشد (۲۶ و ۷). توانایی انتروکوک‌ها در ایجاد مقاومت به طیف وسیعی از آنتی‌بیوتیک‌ها و نیز قدرت انتقال این مقاومت به سایر میکروارگانیسم‌ها و نقش آن‌ها به‌عنوان مخزن منتشرکننده‌ی مقاومت، اهمیت این باکتری‌ها را دوچندان کرده است. در سال‌های اخیر ونکو مایسین به‌عنوان یک آنتی‌بیوتیک موثر در حذف باکتری‌های گرم مثبت بسیار مورد توجه بوده است، لیکن استفاده‌ی بیش از اندازه از این آنتی‌بیوتیک در درمان عفونت‌های انتروکوکی و تجویز آن در درمان عفونت‌های ایجاد شده توسط باکتری‌های دیگر موجب مقاومت روزافزون باکتری‌ها به این دارو شده است (۲۶-۲۳). نتایج مطالعه‌ای در ایران در سال ۱۳۹۵ نشان داد که در مجموع، ۹۲ جدایه‌ی انتروکوکی مقاوم به ونکو مایسین شامل انتروکوکوس فاسیوم (۸۰٪)

انتروکوکوس فکالیس (۱۷٪) و انتروکوکوس گالیناروم (۳٪) از فاضلاب‌های بیمارستانی جمع‌آوری شدند (۲۷).

در مطالعه‌ی حاضر، جدایه‌های انتروکوکوس فکالیس مقاومت دارویی بیشتری در مقایسه با جدایه‌های انتروکوکوس فاسیوم نشان دادند؛ به‌طوری‌که ۲۵ درصد سویه‌های انتروکوکوس فکالیس دارای مقاومت به ونکو مایسین بوده لیکن ۸ درصد جدایه‌های انتروکوکوس فاسیوم به این آنتی‌بیوتیک حساسیت نشان دادند و از مجموع ۲۰ (۶۲/۵٪) جدایه انتروکوکی دارای مقاومت چندگانه ۱۹ مورد (۹۵٪) متعلق به گونه‌ی فکالیس بوده است. البته با توجه به فراوانی کمتر انتروکوکوس فاسیوم در مقایسه با انتروکوکوس فکالیس نمی‌توان مقایسه‌ی صحیحی از جهت فراوانی مقاومت دارویی این جدایه‌ها داشت. در پژوهش انجام شده در ایران در سال ۲۰۲۰ حدود ۴۷ درصد سویه‌های انتروکوکوس فکالیس جدا شده از پایگاه‌های فاضلاب، مقاوم به ونکو مایسین گزارش شدند که بیشتر از نرخ مقاومت ۳۳ درصدی در مطالعه‌ی حاضر بوده است که احتمالاً دلیل این اختلاف فراوانی، زمان انجام مطالعه‌ی قبلی پس از وقوع سیل آق‌قلا در استان گلستان بوده است (۷). با توجه به افزایش مقاومت به آنتی‌بیوتیک‌های انتخابی و کلاس‌های مختلف آنتی‌بیوتیکی، معرفی و بررسی آنتی‌بیوتیک‌های موثرتر یا استفاده‌ی ترکیبی از داروها به‌عنوان یکی از راه‌های غلبه بر معضل مقاومت آنتی‌بیوتیکی مدنظر قرار گرفته است (۲۸). در مطالعه‌ی حاضر ضمن بررسی الگوی حساسیت دارویی لینزولید، اثر ترکیبی آن با ریفامپین نیز بررسی گردید. به‌طوری‌که حدود ۱۲/۵ درصد جدایه‌های انتروکوکوس فکالیس به لینزولید مقاومت نشان دادند ولی با توجه به کاهش میزان حداقل غلظت مهارتی ترکیب لینزولید/ریفامپین نسبت به فرم منفرد لینزولید، هم‌افزایی این دو آنتی‌بیوتیک و اثر صد درصدی فرم ترکیبی آن در کنترل این جدایه‌ها تایید شد. نتایج مطالعه صورت گرفته توسط Holmberg و همکاران نشان داد که ترکیب سیپروفلوکساسین یا لینزولید با ریفامپین تاثیر خوبی در مهار بیوفیلم‌های انتروکوکوس فکالیس محیطی داشتند (۲۹). مطالعه‌ی انجام شده توسط Yu و همکاران در سال ۲۰۲۰ نشان داد که آنتی‌بیوتیک‌های فسفومایسین، ونکو مایسین و داپتومایسین به‌صورت ترکیبی بر علیه انتروکوکوس فکالیس مقاوم به لینزولید اثر مهارتی بهتری نسبت به حالت منفرد دارند (۳۰). همچنین Yan و همکاران در سال ۲۰۱۸ (۳۱) درمان ترکیبی اریتاوانسین با ریفامپین یا لینزولید را به‌عنوان یک گزینه‌ی موثر برای درمان عفونت‌های ناشی از سویه‌های

استافیلوکوکوس/اورئوس مقاوم به متی‌سیلین عنوان کردند. علاوه بر تحقیقات در خصوص اثرات موثر هم‌افزایی دارویی در کنترل عفونت‌ها (۳۲)، محققان در ایران اثرات ضدباکتریایی محلول رویی کشت/استافیلوکوکوس/اورئوس متاثر از سیپروفلوکساسین را بر روی جدایه‌های/استافیلوکوکوس/اورئوس مقاوم به متی‌سیلین تایید نموده‌اند (۳۳) که نوید بخش راه‌حل‌های تکمیلی در درمان است.

نتیجه‌گیری

به‌طور کلی یافته‌های ما نشان‌دهنده‌ی وجود اتروکوک‌های مقاوم به چند دارو و میزان نسبتاً بالای مقاومت به وانکومايسين در نمونه‌های تصفیه‌شده‌ی فاضلاب استان گلستان است. بنابراین، توسعه‌ی سیستم‌های تصفیه فاضلاب کاملاً مجهز که قادر به حذف این سویه‌ها باشد، برای جلوگیری از توزیع ژن‌های مقاومت آنتی‌بیوتیکی در محیط، ضروری است. مشابه یافته‌های بررسی شده، نتایج ما نشان می‌دهد که فاضلاب را می‌توان به‌عنوان یکی از عوامل آلودگی‌های محیطی در نظر گرفت. بنابراین، نیاز به پایش مداوم و هم‌زمان نمونه‌های محیطی

و بالینی برای ارزیابی الگوهای مقاومت آنتی‌بیوتیکی وجود دارد. علاوه بر این، اقدامات کنترلی مناسب برای جلوگیری از گسترش ایزوله‌های مقاوم به لینزولید در درمان آنتی‌بیوتیکی باید انجام شود. در مطالعه‌ی حاضر، اثرات هم‌افزایی لینزولید و ریفامپین در غلظت‌های یکسان دورنمای موثری را در کنترل انتشار اتروکوک‌های مقاوم به دارو، منتقل شده از فاضلاب نشان داد.

تشکر و قدردانی

این مقاله برگرفته از پایان‌نامه کارشناسی‌ارشد با عنوان «بررسی فعالیت ضدباکتریایی لینزولید در ترکیب با ریفامپین بر سویه‌های اتروکوک‌های مقاوم به چند دارو جدا شده از نمونه فاضلاب» بوده و ضمن رعایت اخلاق پژوهش، در دانشگاه آزاد اسلامی مازندران بررسی و با شناسه اخلاق (IR.IAU.CHALUS.REC.1400.092) آزادسازی گردیده است. نویسندگان این مقاله مراتب تشکر خود را از تمام کسانی که در این پژوهش همکاری کردند و همچنین پرسنل آزمایشگاه میکروبیولوژی دانشگاه آزاد گرگان اعلام می‌دارند.

References

- Rosenberg Goldstein RE, Micallef SA, Gibbs SG, George A, Claye E, Sapkota A, et al. Detection of vancomycin-resistant enterococci (VRE) at four U.S. wastewater treatment plants that provide effluent for reuse. *Science of the Total Environment* 2014; 466-467: 404-11.
- Carey SA, Rosenberg Goldstein RE, Gibbs SG, Claye E, He X & Sapkota AR. Occurrence of vancomycin-resistant and -susceptible *Enterococcus* spp. in reclaimed water used for spray irrigation. *Environmental Research* 2016; 147(1): 350-5.
- Hayakawa K, Marchaim D, Martin ET, Tiwari N, Yousuf A, Sunkara B, et al. Comparison of the clinical characteristics and outcomes associated with vancomycin-resistant *Enterococcus faecalis* and vancomycin-resistant *E. Faecium* Bacteremia. *Antimicrobial Agents and Chemotherapy* 2012; 56(5): 2452-8.
- Young S, Nayak B, Sun S, Badgley BD, Rohr JR & Harwood VJ. Vancomycin-resistant enterococci and bacterial community structure following sewage spill into an aquatic environment. *Applied and Environmental Microbiology* 2016; 82(18): 5653-60.
- Zhen X, Lundborg CS, Sun X, Hu X & Dong H. Economic burden of antibiotic resistance in ESKAPE organisms: A systematic review. *Antimicrobial Resistance and Infection Control* 2019; 8(137): 1-23.
- Selleck EM, Tyne DV & Gilmore MS. Pathogenicity of enterococci. *Microbiology Spectrum* 2019; 7(4): 1-38.
- Enayati Moghaddam N, Fozouni L & Ahani Azari A. Gold nanoparticles: An offer to control of vancomycin-resistant enterococci in wastewater. *Journal of Advances in Environmental Health Research* 2020; 8(3): 198-200.
- Iversen A, Kuhn I, Franklin A & Mollby R. High prevalence of vancomycin-resistant enterococci in Swedish sewage. *Applied and Environmental Microbiology* 2002; 68(6): 2838-42.
- Ryu H, Henson M, Elk M, Toledo-Hernandez C, Griffith J, Blackwood D, et al. Development of quantitative PCR assays targeting the 16S rRNA genes of *Enterococcus* spp. and their application to the identification of enterococcus species in environmental samples. *Applied and Environmental Microbiology* 2013; 79(1): 196-204.

10. Ben-Salah D, Besbes M, Boutiba I, Greco A, Ghozzi R, Mahjoubi F, et al. *Enterococcus faecalis*: A multicenter study on antibiotic resistance. *La Tunisia Medical* 2003; 81(2): 109-12.
11. Borhani K, Ahmadi A, Rahimi F, Pourshafie MR & Talebi M. Determination of vancomycin resistant *Enterococcus faecium* diversity in Tehran sewage using plasmid profile, biochemical fingerprinting and antibiotic resistance. *Jundishapur Journal of Microbiology* 2014; 7(2): e8951.
12. Bouki C, Venieri D & Diamadopoulos E. Detection and fate of antibiotic resistant bacteria in wastewater treatment plants: A review. *Ecotoxicology and Environmental Safety* 2013; 91(1): 1-9.
13. Tille PM. *Bailey and Scott's diagnostic microbiology*. 13th ed. USA: Mosby Company; 2013: 631-57.
14. Okazaki F, Tsuji Y, Seto Y, Ogami C, Yamamoto Y & To H. Effects of a rifampicin pre-treatment on linezolid pharmacokinetics. *PLoS One* 2019; 14(9): e0214037.
15. Xie N, Jiang L, Chen M, Zhang G, Liu Y, Li J, et al. In vitro and in vivo antibacterial activity of linezolid plus fosfomycin against staphylococcus aureus with resistance to one drug. *Infection and Drug Resistance* 2021; 14(1): 639-49.
16. Locke JB, Zuill DE, Scharn CR, Deane J, Sahm DF, Denys GA, et al. Linezolid-resistant *Staphylococcus aureus* strain 1128105, the first known clinical isolate possessing the CFR multidrug resistance gene. *Antimicrobial Agents and Chemotherapy* 2014; 58(11): 6592-8.
17. Erbas G, Parin U, Turkyilmaz S, Ucan N, Ozturk M & Kaya O. Distribution of antibiotic resistance genes in spp. Isolated from mastitis bovine milk. *Acta Veterinaria* 2016; 66(3): 336-46.
18. Clesceri LS, Greenberg AE & Eaton AD. *Standard methods for the examination of water and wastewater*. 20th ed. USA: American Public Health Association; 1999: 111-32.
19. Clinical and Laboratory Standards Institute (CLSI). *Performance standards for antimicrobial susceptibility testing M100 30thed*. Available at: https://clsi.org/media/3481/m100ed30_sample.pdf. 2020.
20. Fernandez-Hidalgo N & Escola-Vergw L. *Enterococcus faecalis* bacteremia: Consider an echocardiography, but consult an infectious diseases specialist. *Journal of the American College of Cardiology* 2019; 74(2): 202-4.
21. Kariyama R, Mitsuata R, Chow JW, Clewell DB & Kumon H. Simple and reliable multiplex PCR assay for surveillance isolates of vancomycin-resistant enterococci. *Journal of Clinical Microbiology* 2000; 38(8): 3092-5.
22. Chuks Iweriebr B, Gaqavu S, Chikwelu-Obi L, Nwodo U & Okoh A. Antibiotic susceptibilities of enterococcus species isolated from hospital and domestic wastewater effluents in Alice, eastern cape province of south Africa. *International Journal of Environmental Research and Public Health* 2015; 12(4): 4231-46.
23. Mbangi J, Amoako D, Abia A, Allam M, Ismail A & Essack S. Genomic analysis of *Enterococcus* spp. Isolated from a wastewater treatment plant and its associated waters in uMgungundlovu district, south Africa. *Frontiers in Microbiology* 2021; 12(1): 1-13.
24. Sanderson H, Ortega-Polo R, Zaheer R, Goji N, Amoako K, Brown RS, et al. Comparative genomics of multidrug-resistant *Enterococcus* spp. Isolated from wastewater treatment plants. *BMC Microbiology* 2020; 20(20): 1-17.
25. Abbaspour M, Rajabi Z, Soltan-Dallal MM & Yazdani A. Prevalence and antibiotic resistance of *Enterococci* species isolated from packed and unpacked dried vegetables distributed in Tehran. *Razi Journal of Medical Sciences* 2017; 24(159): 21-9[Article in Persian].
26. Udo EE, Al-Sweih N, John P, Jacob LE & Mohanakrishnan S. Characterization of high-level aminoglycoside resistant enterococci in Kuwait hospitals. *Microbial Drug Resistance* 2004; 10(2): 139-45.
27. Rahimi F, Torabi M & Barahoei N. Isolation of vancomycin resistant enterococci from hospital sewage in Tehran 2016. *Iranian Journal of Infectious Diseases and Tropical Medicine* 2019; 23(83): 47-53[Article in Persian].

28. Rahimi F, Sefi M, Pourshafi MR, Eshraghian MR, Soltan-Dallal MM & Pourmand MR. Investigation of clonality among high level gentamicin resistant *E. Faecalis* and *E. faecium* isolated from sewage treatment plants in Tehran. *Scientific Journal of Kurdistan University of Medical Sciences* 2008; 13(3): 70-82[Article in Persian].
29. Holmberg A, Morgelin M & Rasmussen M. Effectiveness of ciprofloxacin or linezolid in combination with rifampicin against *Enterococcus faecalis* in biofilms. *Journal of Antimicrobial Chemotherapy* 2012; 67(2): 433-9.
30. Yu W, Zhang J, Tong J, Zhang L, Zhan Y, Huang Y, et al. In Vitro antimicrobial activity of fosfomycin, vancomycin and daptomycin alone, and in combination, against linezolid-resistant *Enterococcus faecalis*. *Infectious Diseases and Therapy* 2020; 9(1): 927-34.
31. Yan Q, Karau M, Raval Y & Pate R. Evaluation of oritavancin combinations with rifampin, gentamicin, or linezolid against prosthetic joint infection-associated methicillin-resistant *Staphylococcus aureus* biofilms by time-kill assays. *Antimicrobial Agents and Chemotherapy* 2018; 62(10): e00943-18.
32. Zhou YF, Tao MT, Feng Y, Yang RS, Liao XP, Liu YH, et al. Increased activity of colistin in combination with amikacin against *Escherichia coli* co-producing NDM-5 and MCR-1. *Journal of Antimicrobial Chemotherapy* 2017; 72(6): 1723-30.
33. Rahimkhani M & Mordadi AR. Survey of the lethal effect of ciprofloxacin and supernatant isolated from *Staphylococcus aureus* under the stress of ciprofloxacin on methicillin-resistant *staphylococcus aureus* strains isolated from clinical specimens. *Journal of Payavard Salamat* 2022; 15(6): 578-84[Article in Persian].

Synergism of Linezolid and Rifampin to Combat Multidrug-Resistant Environmental Enterococci Isolates

Mobina Noori¹ (M.S.), Leila Fozouni^{2*} (Ph.D.), Ania Ahani Azari² (Ph.D.)

¹ Master of Science in Microbiology, Gorgan Branch, Islamic Azad University, Gorgan, Iran

² Assistant Professor, Department of Microbiology, Gorgan Branch, Islamic Azad University, Gorgan, Iran

Abstract

Received: 6 May. 2022
Accepted: 22 Sep. 2022

Background and Aim: Wastewater is one of the most dangerous and important sources of pathogens and their treatment does not always guarantee the elimination of pathogenic bacteria. Enterococci, as opportunistic pathogenic bacteria, fastidious and cause of nosocomial infections, have a wide environmental distribution and one of the routes of their transmission to humans is water and wastewater. The increasing rate of drug-resistance among bacteria indicates the need for investigation of novel antibacterial agents or their combination effects. The aim of this study was to investigate the effect of linezolid in combination with rifampin on the elimination of multidrug-resistant enterococci in two treatment plants in Golestan province.

Materials and Methods: Enterococcus species from eighty samples were isolated from treatment plants in two cities of the Golestan Province (North of Iran) including Gorgan and Bandar-e Torkaman during January-June 2021. The isolates were identified based on the most probable number (MPN), filtration, microbiological tests and finally by using specific gene detection by ddIE primer with polymerase chain reaction. Kirby Bauer performed an antibiotic resistance pattern according to CLSI- 2020 guidelines for six classes of antibiotics. The minimum inhibitory concentration of linezolid was determined individually and by synergist effect with rifampin by broth microdilution method.

Results: After phenotypic and molecular diagnosis (PCR) of raw and treated wastewater samples, in 32 (40%) wastewater samples, enterococci species were identified and confirmed. Tetracycline was the least effective so, about 100% of *Enterococcus faecalis* and *Enterococcus faecium* isolates were resistant to it. The prevalence of linezolid-resistant *E. faecalis* was 11%. A total of 20 enterococcal isolates (62.5%) had multiple resistance. The concentration of linezolid in combination with rifampin, which inhibited 90% growth of the isolates (MIC₉₀) was 1 µg/ml, four-fold lower than linezolid alone (MIC₉₀=4 µg/ml). In addition, none of the enterococci isolates showed resistance to the linezolid/rifampin combination (P=0.001).

Conclusion: The results of this research confirmed the presence of enterococci resistant to vancomycin and other antibiotics in the wastewater treatment plant samples in Golestan province. The favorable combination effect of linezolid and rifampin on the inhibition of multi-drug resistant isolates implies their synergy.

Keywords: Enterococci, Wastewater, Drug Resistance, Linezolid, Rifampin

* Corresponding Author:
Fozouni L
Email:
leila.fozouni@au.ac.ir